

Het onblusbare enthousiasme van Peter Van de Veire

‘Ik voel me vaak als Popeye

‘Als ik die klik bij Ketnet niet had gemaakt, vrees ik dat ik nu iets heel ernstigs zou doen. De nieuwsdienst of zo.’ Maar eeuwige Chirojongen Peter Van de Veire werd een zot konijn, zijn ochtendshow op Studio Brussel een hit en Music for Life mede door hem het hartverwarmende eindejaarsevenement van 2007. En sindsdien regent het prijzen. ‘Het wordt stilaan belachelijk. Dan denk ik: ‘Hoe diep zal ik vallen als dit voorbij is?’

DOOR NATHALIE CARPENTIER /
FOTO'S STEPHAN VANFLETEREN

Peter Van de Veire: volgens officiële documenten een ruime middertiger en vader. Volgens een dwarsdoorsnede van zijn programma's veeleer een midtwintiger die maar niet oud lijkt te kunnen en willen worden. En ja, de ochtendman van het jaar volgens *Focus Knack* heeft enkele sloten koffie nodig voor hij enthousiast de wereld wakker schudt. “Als ik om kwart voor vier opsta, ben ik nog een verdoofde pinguïn. Alleen ziet niemand dat.”

Zo is er wel meer. Zijn spontaan klinkende gedol lijkt misschien uit de losse pols te komen; het wordt vaak minutieus voorbereid. “Het moet lijken alsof het op dat moment geboren wordt, maar ik schrijf het bijna autistisch uit”, zegt hij. “Hele scenario's dokter ik soms uit, omdat ik absoluut wil dat de clou goed valt. Absurd, ja, maar de beste improvisatie krijg je als je je goed voorbereidt.

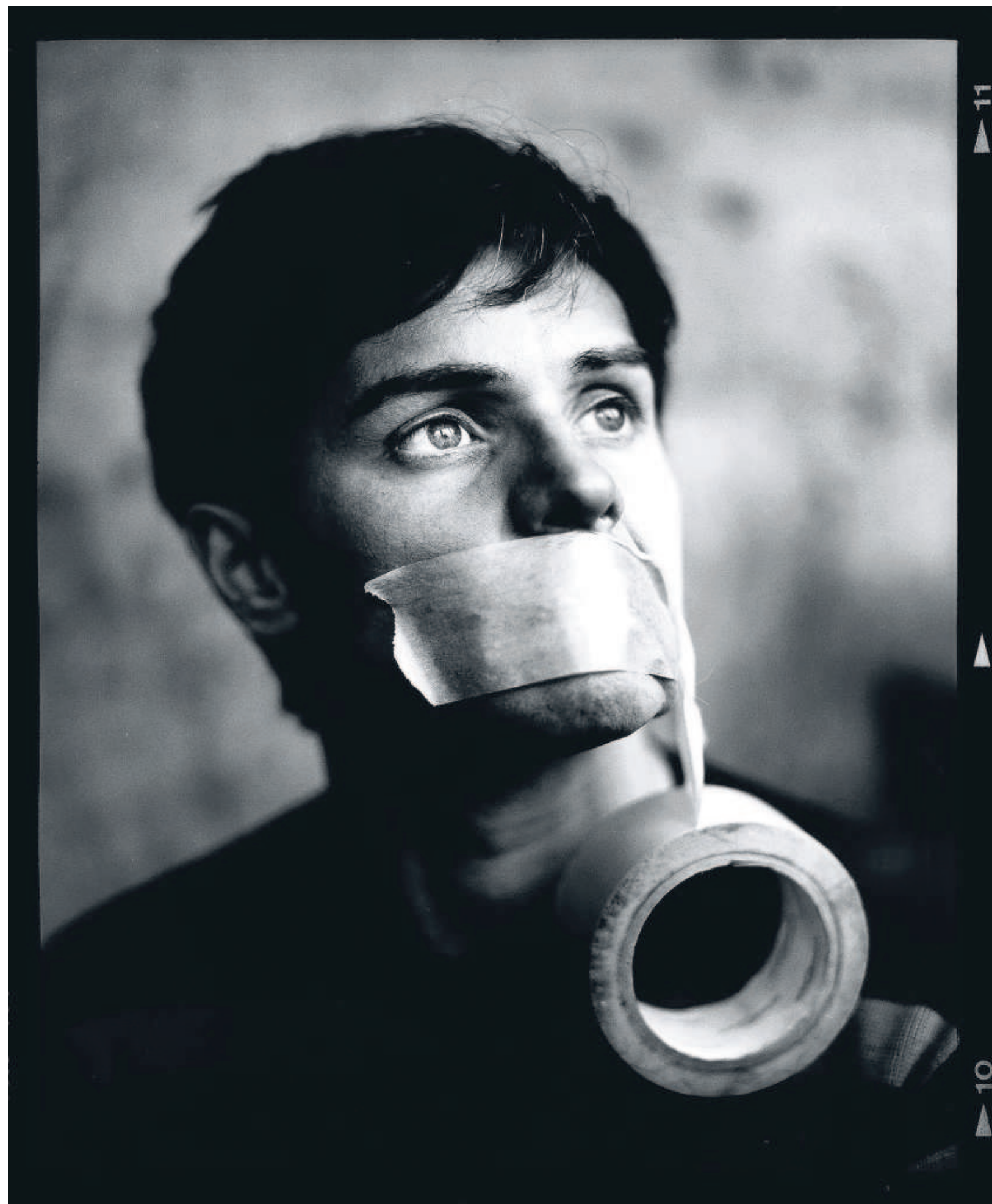
“Entertainment is bijna een plicht in onze ochtendshow, maar we proberen eveneens te informeren. Daarom bellen we ook Philippe Dutilleul een jaar na zijn RTBF-reportage over de splitsing van België. Maar als ik zou moeten kiezen tussen hem en Eddy Wally, kies ik voor Eddy Wally. Wij maken mensen wakker op een vrolijke manier, die lichte toon is dan ook belangrijk. En als we iets met politiek doen, maken we er een liedje over.”

Zoals het nummer ‘Hey Yves Leterme’, de parodie op de hit ‘Hey There Delilah’ van Plain White T's.

“(knikt) Maar we kunnen het met Yves Leterme ook over ernstige zaken hebben. Bij de vorige verkiezingen gaf hij in ons programma toe dat hij van plan was op een lijst te gaan staan. Soms maken wij dus ook nieuws, maar dat is niet onze hoofdbetrachting. Vaak vragen mensen mij hoe ik erin slaag om om zes uur 's morgens al zo enthousiast te zijn. Het is bijna een truc. Als ik in de studio zit, heb ik al twee uur fysieke en psychologische voorsprong op iedereen die versuft in zijn auto kruipt op weg naar het werk. Daar maak ik soms gretig misbruik van.”

Goed, maar niemand kan toch altijd over alles enthousiast zijn. Ook al kun jij je moeilijk een off day permitteren, zulke baaldagen zijn er natuurlijk wel.

“Die zijn er meer dan je zou willen. Maar als ik in de studio zit, bekruipt mij een soort oerinstinct. Toen ik net begon, heb

Wim Oosterlinck me gezegd dat radio mij zou besmetten als een microbe, het zou mij niet meer loslaten. Jaja, dat zal wel, dacht ik toen nog. Maar een jaar later moest ik hem gelijk geven. Radio is bijna een liefdesbeest dat je in zijn greep houdt. En het wordt alleen maar erger. Ik mag niet klinken alsof ik geen goesting heb in die dag, dat zit er bijna ingeramd.”

Wordt dat zot konijn dan niet vooral een rolletje?

“Of het een rol is, weet ik niet. Het is wél een uitvergroting van wie ik ben. Ik ben niet 24 per dag het enthousiaste, af en toe hyperkinetische...”

...Duracellkonijn!

“(lacht) Misschien is het de plus-kant van de batterij die ik uitvergroot. Als ik op een fuif samen met dj Gerrit Kerremans twee uur lang in het rond sta te springen

en te dollen met de microfoon denken veel mensen echt dat ik zot ben. Maar is dat een rol? Nee, ik voel me er goed bij, het voelt niet aan alsof ik mezelf persifleer maar ik let er wel voor op. Zodra ik het gevoel zou krijgen dat ik een pastiche word van mezelf moet ik ermee stoppen.

“Nu vallen alle puzzelstukjes langzaam op hun plaats, maar ik heb mij heel lang afgevraagd wat ik zou gaan doen met mijn leven. Een van mijn eerste jobs was bij een marketingbureau en ik was allang blij dat ik werk had. Maar ik werd er zo ongelukkig dat ik fouten begon te maken. Eerst kleine, maar zodra ik in een stressituatie kwam, sloeg ik tilt en ging ik zwaar in de fout. Toen heb ik mezelf voorgenomen enkel nog een job aan te nemen die ik écht graag deed. Omdat je daar meestal ook goed in bent. Over radio en media wist ik: ik kan dat en ik wil mij daarin bij-scholen én blijven bij-scholen. Het klinkt

misschien stom, maar van deze job word ik gelukkig.”

Is dat er thuis ingelepeld? Je beide ouders zijn erg jong begonnen te werken en je moeder hoopte dat jij je later vooral wél zou kunnen uitleven in je job.

“(denkt na) Bij mijn vader heb ik altijd veel arbeidsvreugde gezien, hoewel hij ook wel wat gefrustreerd was. Zijn peter, een arts, had hem als kind aangemoedigd om naar het college te gaan. Hij zou alles betalen voor mijn vader, dan kon ook hij dokter worden. Maar die plannen zijn nooit doorgegaan, omdat die man is verongelukt voor mijn vader twaalf was.

“Mijn moeder behaalde ook heel goede cijfers op school, maar omdat haar moeder weduwe was met vier kinderen was het niet zo logisch dat ze verder zou studeren. Zij is op haar veertiende begonnen te

werken in de fabriek in ons dorp, waar ze veel herstructureringen heeft meege-maakt. Daar had ze het ontzettend moeilijk mee. Uiteindelijk is de fabriek gesloten en moest ze gaan *doppen*. Na veertig jaar hard werken, stond ze plots op straat.

“Ik denk dat ze mij die zorgen en stress wou besparen, ze wenste mij een job die ik gewoon graag zou doen. Ik stel mij wel voortdurend vragen bij wat ik doe, maar het valt mij nooit zwaar. Mijn moeder had dat wel. Vroeger, toen ik voor de regionale televisie nog vooral journalistiek werk deed, met af en toe ook zwaardere onderwerpen, was ik veel zenuwachtiger. Daar voelde ik mij minder goed bij.”

Waarom?

“Waarschijnlijk omdat ik merkte dat ik daar niet zo sterk in was. Deze job voelt aan als een oude vest die ik weer aantrek. Die zit goed, ik kan die vanavond nog eens dragen.

die spinazie in zijn keel giet'

Ik moet alleen opletten dat ik die vest af en toe eens grondig was. Mijn moeder is er blij om dat ik dit zo graag doe. Al was ze ook heel erg op zekerheid gesteld. Toen ik na twee maanden mijn eerste job opzegde, sprong ze niet echt een gat in de lucht."

De jolige radiopresentator lijkt nochtans ook niet meteen de job die veel ouders voor ogen hebben voor hun kinderen.

"(lacht)Vandaag stellen ze er zich precies toch niet veel vragen bij. Hoewel ik in de entertainmentsector zit, het vaak grappig en jolig is, elke dag aan de band staan mij ook veel zwaarder lijkt, ben ik wel heel ernstig met mijn job bezig. Ik denk na over mijn teksten, luister naar andere zenders hoe zij het aanpakken, hoe ik mij kan laten inspireren. Voor veel mensen is dit niet meer dan 'wat zwanzen tussen platen'. Dat is niet erg, maar ze moeten er niet denigreren over doen. "Maar het klopt wel een beetje. Ik ben destijds ook begonnen bij Ketnet bij het jeugdjournaal met het idee om ooit mee te werken aan het hoofdjournaal. Ik zag dat wel zitten. Al is de kans vandaag wel bijzonder klein geworden dat ik ooit nog pakweg *Koppen* zou presenteren."

Dus toch ook eerst de 'ernstigere' richting inslaan die normaal van je wordt verwacht.

"Vroeger op school had ik daar zeker last van. Ik kreeg toen vier uur wiskunde per week. Hoewel dat mijn keel uithing, werd mij in een gesprek met het PMS aangeraden om toch maar over te schakelen naar zes uur wiskunde. Gewoon omdat ik dat zeker zou aankunnen. Maar de vraag of ik dat ook wel wou, werd nooit gesteld. Ook mijn ouders vonden dat ik vooral een goede job moest hebben, het leven was zo al moeilijk genoeg. Terwijl ik veel liever talen wilde studeren. Op het einde van de middelbare school was ik wiskunde dan ook echt kotsbeu, precies door die *overkill*. (lacht)Gelukkig is het daarna nog goed gekomen met mij, maar het heeft lang geduurd voor ik inzag dat ik vooral moest doen waar ik plezier in had."

Wat heeft je ogen dan geopend?

"Mijn overstap naar Ketnet. In het begin maakten we een vrij braaf jeugdjournaal. Tot de cijfers bleken tegen te vallen, en de baas vond dat we het stouter moesten aanpakken, omdat we niet de juiste

gasten bereikten. Ik was daar toen heel bang voor. Waarom moest dat veranderen, onze aanpak klopte toch? In Nederland liep het jeugdjournaal trouwens ook nog altijd goed. Maar het was beslist: het moest stouter. Toen heb ik een knop omgedraaid en mezelf beloofd dat ik wel zou zien hoever ik in die visie kon meegaan. De reportages die ik toen gemaakt heb, waren er dan ook soms zo compleet over, zo zot... Maar belangrijker: ik voelde mij daar ontzettend goed bij. Wat ik vroeger met de Chiro en de speelpleinwerking uithaalde, mocht ik plots voor televisie doen! Dat was de klik: dat was wat ik zocht."

Als je 150 per uur rijdt met de auto en je knalt tegen een muur ben je dood. Rijd je 20 per uur, dan zal de schade wel meevallen. Dat weet je. Dan rijdt ik toch liever 150

Het scoutsgehalte is de laatste tijd in wel meer programma's vrij hoog. Het hol van Van de Veire had ook veel weg van een spel bij de jeugdbeweging. Waarom slaat dat zo aan: een verlangen naar een tweede jeugd?

"Ik heb gemerkt dat mensen blijven luisteren als je een eenvoudig maar goed verhaal vertelt. Ik zat ook écht verstopt. Als je dat combineert met het mysterieuze van radio - ik ben er wel maar je ziet mij niet en ik kan overal zitten' - zit het goed. Als je eventjes dat kindse bij jezelf weer laat leven en er iets mee doet, werkt dat. Mannen zijn sowieso fulltime kinderen, vrouwen ook, maar misschien wat minder. 's Nachts zijn er zelfs volwassenen die overdag ook gewoon moeten werken naar een verlaten molen gereden om te zien of ik daar zat. Dat is toch fascinerend!"

Waarom gaan zelfs veertigjarigen in het holst van de nacht een presentator zoeken? Enkel

vanwege die prikkel van de fantasie, van dat buitengewone?

"Om het met een lelijk woord te zeggen: het *community*-gevoel. Beseffen dat je niet alleen op zoek bent, maar met veel mensen tegelijk. Met *Music for Life* is dat ook zo. Ik zou het bijna durven te vergelijken met het SAM-project van de VRT, alleen lag het er toen veel te dik op. Wij hebben nooit gezegd: 'Komaan, laten we dit eens met zijn allen samen doen.' Nee, wij vertelden alleen: 'Wij zitten verstopt, kom ons maar zoeken.' Je creëert een spannend verhaal. Waarom gaan managers en kaderleden naar de Ardennen om met een touw aan een rots te hangen bungelen? Die drang naar een saamhorigheidsgevoel. Nu klink ik bijna als Godfried Bomans zeker? (lacht)Dat hol was ook zeer herkenbaar, iedereen heeft weleens verstoppertje gespeeld. Het is ook gewoon prettig om eens uit je dagelijkse rol te kunnen stappen."

Denk je niet dat je hier toch ooit te oud voor zult worden?

"Ik denk al twintig jaar dat ik te oud ben voor wat ik doe! Maar Jan Hautekiet was ook veertig toen hij *Hallo Hautekiet* maakte, Luc Janssen is nog altijd een menselijke mitraillette als je hem hoort. Toen ik gisteren toevallig mijn leeftijd nog eens vermeldde op de radio kreeg ik meteen een sms: 'Van de Veire, man, gij zijt oud!' Voor tieners is iemand van 36 stokoud. Ik vraag me vooral af of het nog klopt wat ik doe, niet of het nog klopt op mijn leeftijd. Maar mentaal ben ik nog altijd zes."

Als kind organiseerde je in gedachten je eigen feestje. Je neef noemde dat het positief-enig-kindsyndroom: ofwel word je een verwend rotjoch ofwel word je heel sociaal maar als dat even niet lukt, amuseer je je wel op je eentje.

"(hilariteit)Hij is ook enig kind. Verwend ben ik zeker niet, maar sociale contacten heb ik inderdaad enorm veel gelegd, in de Chiro, tijdens de speelpleinwerking. Maar er waren ook momenten dat ik echt alleen was. Dat ik wou dat ik

een zusje of een broertje had. Al had ik er niet echt problemen mee, ik trok gewoon een cape aan, haalde een deksel van de vuilnisbak en ging zo draken en indianen in de bomen te lijf. Ik heb daardoor wel een heel positieve blik gekregen, mijn donkere kant komt minder vaak boven-drijven. Omdat ik zo positief aankijk tegen de dingen ben ik heel weerbaar geworden voor slecht nieuws. Ik kan ook tegen een stootje."

Voor dit interview gaf je wel duidelijk je grenzen aan: geen vragen over je privéleven. In je eigen show overschrijd je toch ook weleens iemands grens. Je gasten moeten tegen een stootje kunnen.

"Het is een afweging die ik telkens probeer te maken. Ik geef grif toe dat ik af en toe wil scoren, maar ik doe dat echt niet graag ten koste van iemand anders. En met alle respect, maar als Wendy Van Wanten een programma heeft waarin ze zoekt naar de man van haar leven en zwan-

ger op de cover van de *boekskes* staat, dan mag je er toch van uitgaan dat je het mag hebben over haar privéleven. Ik denk ook niet dat ze daar ongelukkiger van wordt. Ik probeer mensen in hun waardigheid te laten, al heb ik daar vroeger weleens fouten tegen gemaakt. Ik ben daar ook over aangesproken en heb daaruit geleerd. Het is gewoon niet geestig als de persoon die je interviewt er ongelukkig van wordt."

Jij kunt je wel meer permitteren dan Sofie Lemaire, zegt zij zelf.

"Sofie interviewt ook niet op antenne. Het klinkt misschien grof en egoïstisch, maar het is mijn show. Hij draagt ook mijn naam, al klinkt dat nu vreselijk in mijn eigen oren. (lacht)Dat alleen al geeft je een gekke autoriteit. Je kunt zeggen: 'Dit is mijn speelpaleis! Welkom, maar je moet wel beseffen dat je hier misschien ook moet jongleren of door een brandende hoepel springen, maar wees gerust, ik vang je wel op.' Sofie is nu een soort huurster van een kamer in mijn speelpaleis. (schater)En ze doet dat heel goed en ze betaalt netjes elke maand haar huur. Dat luisteraars een ernstiger beeld hebben van Sofie is ook niet slecht. Daardoor kan zij mij af en toe intomen en zeggen: 'Peter, doe eens normaal!'"

Het speelpaleis van 'Peterke' liet je in een reclamespotje aankondigen door twee grootmoeders. Was dat een verwijzing naar je eigen grootmoeder door wie je bent opgevoed?

"(kijkt op)Ik heb grootmoeders altijd fascinerend gevonden, misschien wel omdat mijn grootmoeder zo alomtegenwoordig was in mijn jeugd. Als ik opstond, had zij mijn boterhammen met speculoosjes al klaar gezet. Als ze 's middags in de zetel ging liggen, kroop ik achter haar. Dat ze mij op mijn zestiende nog opdroeg mijn muts op te zetten als ik buiten ging, moest ik er dan ook wel bijnemen. Ze heeft mijn leven zo sterk bepaald dat dat is blijven hangen. Ik kan heel erg vertederd raken door bejaarde vrouwen. "Ik smolt echt toen we met die twee dames opnames maakten voor dat spotje. Die twee voelden zich zo goed, heel geestig! Je merkt ook hoe anders hun tempo is. Die rust die mijn grootmoeder ook vaak uitstraalde, mis ik wel. Hoewel ze soms heel gejaagd kon zijn, mij achterna kon zitten met een hardpook of met een bord op mijn hoofd kon slaan, creëerde ze ook een zekere stabiliteit in mijn leven. Het straffe is dat ik haar nog altijd perfect kan ruiken, horen en zien. Die herinnering aan haar kan ik zo weer oproepen."

Jouw grootmoeder heeft je 'gekweekt'.

"Omdat mijn ouders vaak uit werken waren, bepaalde mijn grootmoeder hoe het er thuis aan toeging. Zij heeft nooit toegelaten dat ik verwend werd. Ik moest op tijd thuis zijn, mijn bord leegeten, eten wat de pot schafte, als ik 's morgens geen zin had om mij te wassen, nam zij mij onder handen. Het was allemaal heel duidelijk. Ze gaf geen bevelen, maar het scheelde niet veel. In het leger zou ik na een maand ruzie hebben gekregen, maar van haar aanvaardde ik alles. Niet dat het een grote boze grootmoeder was, ze kon mij ook wel vastpakken of vertederend lachen, maar het was wel een duidelijke figuur in mijn jeugd."

"Ze is ziek geworden toen mijn puberteit begon, waardoor ik ook nooit tegen haar heb moeten rebelleren. Met mijn vader had ik discussies over het leger of de kerk, met haar nooit. Zij moest toen zelf verzorgd worden en ik zat vooral erg met haar in. Toen ik achtien was, is ze gestorven en was de cirkel rond. Zodra ik groot was, was zij er niet meer. Heel bizar en het schetst wel waarom zij zo'n indruk op mij blijft maken. Als je je nooit kwaad op iemand hebt moeten maken, creëer je een vreemd ideaalbeeld."

"Neem Kurt Cobain. Als hij nu nog zou leven, zou hij waarschijnlijk een beetje zelig zijn. Paul McCartney is nog altijd wel mijn held omdat hij een Beatle is, maar John Lennon is toch nog cooler omdat de tijd geen negatief beeld van hem heeft kunnen schetsen. Mijn grootmoeder zie ik ook vooral als een fantastische *madame*, de negatieve kantjes schep je eraf. Toen ik nog heel klein was, heeft mijn vader eens een portret van haar laten schilderen voor mijn moeder. Mijn grootmoeder draagt daarop een korset, waardoor ze heel majestueus en glorieus overkomt. Dat hangt nu nog bij mij aan de muur, ik zie haar dus nog elke dag. Ik weet ook perfect dat ze volgend jaar honderd geworden zou zijn. Raar hé."

Sommigen vinden het ook beter om op hun hoogtepunt te stoppen. Vandaag word jij de hemel in geprezen, maar morgen kan het evengoed voorbij zijn.

"Ja, het wordt bijna belachelijk he. Hoe hoger je stijgt, hoe dieper je kunt vallen. Ik ben mij daar heel bewust van. Maar ik ben vroeger ook al met mijn hoofd tegen de muur gelopen en heb daaruit geleerd. Al heeft die lof nu een andere dimensie. Toen *Focus Knack* mij op het einde van een interview zei dat ik hun man van het jaar was, dacht ik: 'Is dat er niet een beetje over? Hoe hard zal ik vallen als dit voorbij is?' Maar wie bang is, wordt sowieso afge-maakt. Het is heel verleidelijk om op deze trip te blijven. Als ik naar Nederlandse radio-dj's kijk die al jaren meedraaien, denk ik: dat kan ik ook. Maar ik moet er heel erg voor opletten dat ik mij daar niet op vastpin. Als de luisteraars massaal afha-ken, is het gedaan."

Als je zoals jij leeft voor je werk kan de smak bijzonder hard aankomen als dat gebeurt.

"Ja, gruwelijk hé. Als dat wegvalt, is er ongeveer niets meer. Dat is heel confronterend. Neem mijn werk weg en... (*herpakt zich*)Nee, er schiet nog wel veel over, ik heb een geweldig interessant privéleven! Maar ik ben er me wel veel bewuster van dan vroeger dat ik mijn werk echt nodig heb om gelukkig te zijn. Op dit ogenblik kan ik niet zonder mijn werk. Voor de Chiro vroeger ging ik ook tweehonderd procent, het verschil is dat ik nu weet dat er ook andere dingen in het leven zijn. Alleen vind ik dit zo boeiend en kom ik dankzij deze job met zoveel in aankomende dat ik niet het gevoel heb ik dat veel aan het missen ben. Terwijl dat vast wel zo is. Ik vlucht daar ook een beetje van weg, ik wil mij daar niet te bewust van zijn. En ik vrees dat ik wel al even in die tunnelvisie zit."

Jullie slogan is dat jullie mensen met plezier wakker willen laten worden. Is dat genoeg motivatie voor jou om elke ochtend om vier uur 's morgens uit je bed te willen komen en er zoveel voor te laten?

"Als ik heel eerlijk ben, doe ik dit gewoon voor mezelf, omdat ik mij drie uur lang echt amuseer. Dan voel ik me net Popeye die spinazie in zijn keel giet, een slappe mens die opzwellt en zich plots herboren voelt. En als ik dat positieve virus ook kan overbrengen, worden de luisteraars zelf ook een beetje gelukkig. Het schoonste compliment blijft een sms'je van een luisteraar: 'Echt bedankt omdat ge mij 's morgens zo goedgezind maakt. Die functie wil ik graag hebben.'"

"Maar ik wil het waarom van die passie ook niet te sterk analyseren, want wie weet stoot ik wel op vieze dingen. Ik ben zeker af en toe al gevlucht in mijn werk en vrees dat ik een workaholic ben, maar ik ervaar het niet als een ziekte. Als je 150 per uur rijdt met de auto en je knalt tegen een muur ben je dood. Rijd je 20 per uur, dan zal de schade wel meevallen. Dat weet je. Dan rijdt ik toch liever 150."